retten. Skulde det nuværende Forslag glippe, burde vist al Kraften rettes paa dette andet Punkt; her synes Modstanden ringest, og at Kvinderne udenfor Hovedstaden er fuldstændig aarvaagne, kan der næppe være Tvivl om. Dansk Kvindesamfund har glædelige Erfaringer i den Retning. Altsaa hedder det: Pas paa!

I Landstinget forhandledes den 17. November om Oprettelse af et Statsseminarium for Kvinder. Et saadant Forslag har som bekendt været fremme en Gang før (i 1884), ligesom der i Fjor var Forslag om et Seminarium for Forskolelærerinder. Det nærværende Forslag er imidlertid ikke noget Fremskridt. Mens det ved det første Forslag var fastslaaet, at der skulde være en *kvindelig* Forstander, er det her Planen, at der skal være en mandlig Forstander, og kun i en Parenthes er der ladt en Mulighed aaben for en Forstanderinde. Desuden skal det ny Statsseminarium lægges paa Landet et eller andet Sted i Jylland; naar det betones, at det skal være en Mønsterskole, synes det højst upraktisk at lægge det paa et lidet tilgængeligt Sted.

Ved Behandlingen i Landstinget udtalte Biskop *Styhr* gentagne Gange, at de private Kvinde-Seminarier gav en aldeles fortrinlig Undervisning, og havde kun det imod dem, at de var for dyre. Provst *Bjerre* mente derimod, at de private Seminarier var regerede af „Pengespekulationens hæslige Dæmon"; dog indrømmede han, at der var et Kvindeseminarium, der havde en Forstanderinde, hvis Ledelse var ganske fortrinlig, og som havde fortrinlige Kræfter til sin Tjeneste. Hvorfor Hr. Bjerre da ikke vil gøre det ringeste for at støtte dette „ganske fortrinlige Seminarium", er lidt uforstaaeligt. Hans Princip var, at vi burde indrette os ligesom Tyskerne, og naar de har Statsseminarium for Kvinder, saa bør vi følgelig ogsaa have det. Det fri engelske Princip, at understøtte de dygtige Privatseminarier, vilde han ikke vide af. Iøvrigt fremkom han med den mærkelige Oplysning, at „vi har her i vort Land en Masse Kvinder i alle Samfundslag, hos hvem der, jeg kunde fristes til at sige, er en formelig Flugt bort fra de Omraader, hvor de have deres naturlige Kald, og hvor der allerede begynder at blive Brist paa trofast og dygtigt Arbejde". Hr. Provst Bjerre vilde saa vist gøre sig Kvinderne evigt forbundne, om han vilde sige dem, hvor det er, man trænger til trofast og dygtigt Arbejde; Kvinderne vil strømme dertil i Hundred — ja i Tusindtal, bare Arbejdet bliver betalt saadan, at de nogenlunde kan sulteføde sig derved. Eller tænker Hr. Bjerre paa Arbejde, der skal gøres gratis? Aa ja — det er der ingen Mangel paa. Hvis Mændene vilde gøre lidt af det, var det ingen Skade til.

V. H.